

W 2010 r. fragmenty szczątków świętego znaleziono także w ruinach prawosławnego klasztoru na wysepce Świętego Iwana niedaleko Sozopola, na południowym wybrzeżu Morza Czarnego w Bułgarii. Relikwie wraz z alabastrowym relikwiarzem były zamurowane w ołtarzu nieczynnego od stuleci monasteru.

Co do głowy św. Jana – oprócz jej części przechowywanej w muzeum Topkapi w Stambule, inna jej część, znajduje się w Wielkim Meczece Omajadów w Damaszku, który powstał po przebudowaniu przez muzułmanów bizantyńskiej bazyliki św. Jana Chrzciciela. W meczecie znajduje się kaplica ze złożoną bizantyńską kopułą, w której znajduje się głowa św. Jana Chrzciciela. Istnieje nawet przekaz, że z głowy tej wyciekała krew, gdy mahometanie chcieli ją stamtąd usunąć. Trzecim miejscem, gdzie przechowywana jest część głowy św. Jana jest Święta Góra Atos. Znajduje się ona w monasterze św. Dionizego. Kolejnym miejscem jest miasto Amiens we Francji, w którym znajduje się ogromna bazylika wybudowana w stylu gotyckim. W opisie bazyliki jest wzmianka, że jest tam przechowywana głowa św. Jana Chrzciciela. Dodatkowym potwierdzeniem faktu obecności relikwii w Amiens jest zapis historyczny, że po grabieży Konstantynopola przez krzyżowców w 1204 r. król Francji Ludwik IX nabył od nich koronę cierniową Chrystusa, włócznię, gąbkę, łańcuch, którym był zakuty Chrystus oraz dużą część głowy św. Jana Chrzciciela.

Oprac. ks. Artur Aleksiejuk

NABOŻEŃSTWA

2. 03. – Całonocne czuwanie – **godz. 18. 00**

3. 03. – Boska Liturgia – **godz. 10. 00**

Wydawca: Kaplica pw. św. męcz. archimandryty Grzegorza (Peradze),
ul. Lelechowska 5, 02-351 Warszawa

Redaktor: ks. Artur Aleksiejuk

Kontakt: ks.artur.aleksiejuk@gmail.com

Osoby pragnące wesprzeć finansowo wydawanie gazetki parafialnej proszone są o kontakt z ks. Arturem

Św. Jan Chrzciciel

**Pierwsze i drugie odnalezienie głowy św. Jana Chrzciciela
24 lutego**

Relikwie św. Jana Chrzciciela

Wiadomo jak zginął św. Jan Chrzciciel. Został ścięty na polecenie króla Heroda Antypy za krytykę jego pożycia małżeńskiego z żoną swojego brata - Herodiadą. Głowę św. Jana Herodiada pozostawiła w pałacu. Ukryła ją w tajnym niegodnym miejscu. O miejscu tym dowiedziała jedna z jej dwerek imieniem Joanna. Potajemnie zabrała św. relikwię i pochowała ją na Górze Oliwnej w Jerozolimie. Odnaleziono ją w cudowny sposób dopiero w 452 r. w Emesie. Po latach ponownie przechodząc z rąk do rąk – zaginęła. Trzecie odnalezienie głowy św. Jana Chrzciciela miało miejsce w 850 r. Wówczas z czcią przeniesiono ją do Konstantynopola.

Ciało św. Jana, które nie ulegało rozkładowi przejęli jego uczniowie i pochowali w mieście Sebaste w Samarii. W Samarii rozwinął się silny kult św. Jana. Wyznawcy św. proroka utworzyli nawet sektę, która istnieje po dziś dzień pod nazwą Mandejczyków. Liczna grupa wyznawców św. Jana istnieje także w Bagdadzie. Św. Łukasz, głosząc w Samarii Dobrą Nowinę prosił o wydanie ciała świętego Proroka i Poprzednika Jezusa Chrystusa w celu przeniesienia go do rodzinnej Antiochii. Mieszkańcy Sebaste odmówili jednak wydania ciała. Ofiarowano mu jedynie prawą rękę świętego, czyli tę która ochrzciła Syna Bożego w rzece Jordan. Święta ręka przebywała w Antiochii do X w.

Podczas prześladowań chrześcijan za panowania cesarza Juliana Apostaty w 362 r. relikwie św. Jana przechowywane w Sebaste znalazły się w ogromnym niebezpieczeństwie. Patriarcha Jerozolimski, uprzedzony o planowanym napadzie, po kryjomu wysłał ciało św. Jana (bez ręki i głowy) do Jerozolimy. W ich miejsce położono zaś kości innego człowieka. Napastnicy zniszczyli kości i spalili świątynię wraz z grobem św. Jana. Potem, jeszcze za episkopatu św. Atanazego Wielkiego, a więc przed 373 r., przeniesiono je do Aleksandrii, gdzie biskup Teofil wzniósł im później kościół na miejscu dawnego Serapejonu. Dalsze losy ciała św. Jana pozostają nie znane. Kościół Koptyjski utrzymuje, iż podczas kolejnych prześladowań zostało ono wywiezione z Aleksandrii i pochowane w Dolnym Egipcie.

Ręka św. Jana nadal pozostawała w Antiochii. W VII w. całą Syrią, a więc także jej stolicą Antiochią, zawładnęli mahometanie. Starania odzyskania relikwii podjęte przez bizantyńskich cesarzy okazały się bezskuteczne. Dopiero w X w. jeden z diakonów ukradkiem zabrał rękę św. Jana ze skarbca w Antiochii i zbiegł do Konstantynopola. Gdy dotarł do Chalcedonu nad Bosforem i pokazał relikwię tamtejszym chrześcijanom, natychmiast powiadomiono o tym cesarza. Na jej powitanie do Chalcedonu wysłano cesarską łódź, którą przyptynał patriarcha z liczną świtą. Przez całą drogę do Konstantynopola patriarcha trzymał relikwię w swoich dłoniach. Kroniki odnotowały, że w stolicy cesarstwa relikwię powitał uroczyste sam cesarz. Przeniesienie ręki św. Jana Chrzciciela do Konstantynopola miało miejsce w przeddzień święta Teofanii, czyli Chrztu Pańskiego.

W Konstantynopolu relikwie zostały podzielone. Od ręki odjęto dwa palce. Jeden подарowano do monasteru studyjskiego św. Jana, skąd trafił w ręce Turków. Obecnie w złotym relikwiarzu znajduje się on w muzeum Topkapi w Stambule. Drugi palec подарowano św. Sawie w związku z ogłoszeniem autokefalii Cerkwi Serbskiej. Wskutek niewyjaśnionych okoliczności palec ten trafił w posiadanie papieża Piusa XI, który przekazał go kościołowi w Sienie, gdzie znajduje się do dziś.

Prawa ręka św. Jana pozostawała w Konstantynopolu aż do IV Wyprawy Krzyżowej z 1204 r., gdy krzyżowcy zdobyli i złupili stolicę cesarstwa. Relikwia nie padła jednak ich zdobyczą, lecz została wywieziona przez patriarchę do Nicei. W 1453 r., po zdobyciu Konstantynopola przez Turków i upadku cesarstwa wschodniorzymskiego, ręka św. Jana padła łupem tureckich zdobywców. Sułtan, w celu pozyskania przychylności Rycerzy Maltańskich – Joannitów, подарował im wówczas świętą relikwię. W ich posiadaniu znalazła się nie tylko ręka św. Jana, ale i część Krzyża Chrystusowego oraz cudowna ikona Matki Bożej Filermskiej, napisana według Tradycji przez św. Łukasza. Te święte przedmioty były przechowywane na Malcie ponad 250 lat. W 1798 r. Napoleon zdobył Maltę i usunął z niej Joannitów. Wtedy na generała Joannitów został wybrany rosyjski car Paweł I. W ślad za tym do Petersburga, a właściwie do rezydencji cara w Gatchynie pod Petersburgiem, trafiły wspomniane świętości. Po 1917 r. w obawie przed zniszczeniem przez komunistów, matka ostatniego cara Rosji Mikołaja II – Maria wywiozła je do Danii. W Danii przekazano je Metropolicie Kijowskiemu Antoniemu Chrapowickiemu, który oddał je do rosyjskiej cerkwi w Serbii. Po wielu zawirowaniach wojennych ostatecznie „Prawica, która ochrzciła Pana” (bez palców małego i serdecznego) trafiła do monasteru w Cetyni w Czarnogórze.

Relikwia części prawej ręki św. Jana Chrzciciela w monasterze w Cetyni w Czarnogórze